

Predaja 4. postaja

Pri domorodcih - Šamanova moč

Ob prvem srečanju s črnimi Aborigini sem se jih ustrašila. Če bi reagirala na strah, bi zavrnila vabilo šamana, naj ostanem pri njih. Obenem pa mi je misel na nadaljevanje poti s pohotnim turističnim vodičem, vzbujala večji odpor. Gledala sem njihova telesa, a prikupnost otrok in čistost njihovih pogledov, me pomirja. Že prvi dan z njimi nisem več videla teles, le še neopisljivo lepoto, ki jo izžarevajo in lahkost njihovega gibanja, ki spominja na frfotanje metuljev.

Z njimi vstopim v razsežnost bivanja, v kateri se nemudoma počutim doma. Ti ljudje Ljubijo tako praktično, da bi ljubezen lahko prijela. V tednih, ki sledijo, sem napojena z doživljanjem naravnosti, ki nima nič opraviti s sortiranjem odpadkov, ekološkim pridelovanjem hrane in trajnostnim razvojem. Njihovo zaupanje v Dreamtime in V Njegov Zakon, je brezmadežno. Nimajo besed, ki bi odražale ogroženost od narave, od česarkoli pravzaprav. Čeprav imajo slabše pogoje za sožitje z naravo kot mi, ki živimo v obilju zelenja in živalih, ki so otroško nedolžne ob boku tistih, ki živijo tam, je njihov odnos do narave topel in zaupljiv kot do skrbne matere.

Mnogo razkritij sem deležna med temi duhovnimi lepotci. Uvid v lažno naprednost moje družbe je toliko bolj razločen, kolikor bolj razumem duhovno zaledje, ki jim narekuje, kako naj se obnašajo in kaj je, kar zares potrebujejo. Ne morem vam prenesti darila, ki sem ga prejela, lahko pa se pustite zvabiti, da si ga upate doživeti sami. Ni vam treba med domorodce, dovolj je, da hočete spoznati, kdo ste, kadar ne mislite.

Kako je lahko nekaj tako preprostega, lahko tako rušilno za mojo zlaganost, kot je pojasnilo, zakaj si na stopala ne natikajo obuval. Ne zaradi revščine ali pomanjkanja tehnologije, pač pa zaradi povezanosti z Zemljo in lastne pretočnosti z njo. Zemljo imajo radi, njen dotik čutijo blagodejno, zato jo puščajo, kot se jim daje. Bosi zaznajo razpoloženje Zemlje in vedo za nenavadnosti, ki se zgodijo, med katere sem uvrščena tudi sama. Šaman je vedel zame, preden me je videl. Pokazal je obuvala, ki si jih natakne, ko gre v svet ljudi, a pove, da morajo biti izdelana iz prosto-raslega in s poznavalsko roko, ki vanje vtisne pečat razumevanja sloge med človekom in naravo. Ne bo obul v tovarni izdelane in z denarjem kupljene čevlje z gumastimi podplati.

Iz istega razloga si v enostavnih bivališčih ne delajo umetnih tal, ki ostajajo gladka in topla prstena ali peščena. Mi temu rečemo primitivno, nekaj, kar moramo zapustiti in 'napredovati' v to, kar imamo. S tem pojasnilom smo se zadovoljili na slepo, brez osebnega prepričanja, ali je temu res tako. Staroselci, ki so preživeli genocid in se vrnil k naravnosti, so Svetlobna žarišča, ki dvigujejo kolektivno zavest človeštva. Njihova vrednost za nas je neprecenljiva. S temi očmi resnično v vsaki podrobnost njihovega načina Življenja berem udejanjeno Ljubezen. To so resnični ljubimci, ki ne izrekajo ljubečih besed, le do Življenja se obnašajo kot do Svetinje.

Najbolj me navdušuje oblost njihovih zgradb. Na prvem kosu gozda, namenjen gozdnim odmikom, še vedno stoji polkrožna zemljanka, izkopana v strm naklon hriba. Taka je nastala nekako sama od sebe, ker smo se ozirali na to, da ne pade nobeno drevo, in da čim manj posežemo v pokrajino. Ko je bila kupola končana, smo jo zasuli z zemljo in podrast se je znova zarasla, da zemljanke skoraj ni opaziti, le pozimi in od spodaj.

Staroselci vedo to, kar na vzhodu imenujejo feng-shuji, da vogalov v naravi ni, ker jih krožnost svetlobnega gibanja ne more ustvarjati. Koti so energijsko nepretočni, v njih se zadržuje statična in zato nizka energija. Z nekaterimi izjemami, ki so plod tega razumevanja, so naše stvaritve vogelne. Celo vodni sistem je narejen tako, da voda od vira do pipe teče po temi, po umetnih materialih in v ostrih zavojih, tako ostane malo od njene živosti, če kemijskih dodatkov, ki jo dodatno bremenijo z nizko energijo, ne upoštevam.

Naselju vlada stvarni minimalizem in red, ki ga mi prehitro uvrstimo v 'revščino'. Pa vendar je stvarni minimalizem znamenje razumevanja naravnega Reda. Tako ne najdem stvari, ki ne bi bila rabljena in bi dolgo stala nedotaknjena, gnilobe ali postanosti, smeti ali kupov nekoristnih stvari, ki polnijo naše domove in vrtove in izgledajo kot smetišča plastike in pločevine. Razumevanje stvarne urejenosti pri nas najdemo predvsem v bivališčih menihov in nun, katerih sobe zapolnjuje le najnujnejše pohištvo, zmeraj pa so čiste in urejene. Tudi pri duhovno prebujenih ljudeh, ki jih nered, zaradi visokega osebnega zvena, preprosto moti, lahko vidite, da je vsaka stvar na svojem mestu, nezapršena, nezarjavljena in v rednem obtoku koristnosti.

To je razločno znamenje, po katerem lahko prepoznam, koliko duhovne čistosti je v meni oz. koliko dela me še čaka. Zato vidim, kadar vstopim v kako hišo, prav po urejenosti, h komu sem prišla. Za stvarno urejenostjo stoji energijsko pravilo, da so umazanija in nered, dolgo nedotaknjeni koti, natlačenost s stvarmi, gniloba in plesen..., portali, skozi katera negativna energija vstopa v ta svet. Zato, če bi ta vrata radi zaprli, temeljito očistite svoje bivališče, odstranite, kar ne potrebujete in to redno počnite z veliko skrbnostjo in milino. Za tem ne potrebujete ne česna, ne soli, ne žajblja, ne svetega lesa, ne blagoslovljene vode, da bi vas ščitili pred negativnostjo.

Poleg osebne in bivalne čistosti, reda in lepote, ima pri energijski zaščiti veliko nalogo tudi narava, predvsem drevesa. Aborigini poznajo vsako drevo v svojem območju, enako kot člane skupnosti. Šaman z velikim poznavanjem pripoveduje o vlogi, ki jo imajo drevesa pri ohranjanju harmonije skupnosti. V izročilu klana ni primera sekanja drevesa. Skrbno jih opazujejo, da opazijo, kdaj se jim drevo, po naravnem redu, daruje samo. Pove, da so drevesa čarobna, ker harmonizirajo atmosfero, kar je bilo zame novo, obenem pa domače, kot bi to od nekdaj vedela zaradi prijetnosti zadrževanja pod njimi.

Nadaljuje s presunljivo zgodbo o bujnih gozdovih Avstralije, ki so nekoč poseljevala ta kontinent. Ob tej omembi se mi naježijo dlake, ker potrди doživetje prve puščavske noči, v kateri mi Zemlja spregovori s svojo bolečino opustelosti.

Šamana ob priliki vprašam, za kakšnimi boleznimi zbolevalo in naletim na resnično oviro dožemanja. Ne morem mu povedati, kaj mislim z besedo 'sickness', 'illness' in 'disease'. Ne pozna imen, ki mu jih naštevam. Katerokoli bolezen se spomnim, ne ve, o čem govorim. Vidi, da me nekaj resnično grize. Pozorno razbira gibe in mimiko obraza in končno poveže, kaj hočem. Pojasni, da je sebičnost edina bolezen, ki obstaja. Bolj naivnega odgovora ne bi mogla dobiti, nekaj pa mi ne dovoli, da bi zavrnila pojasnilo in mu z zanimanjem prisluhnem. Danes vem, če bi odgovor zavrnila, četudi le potih v sebi, bi šaman obmolnil. Nepripravljenost na duhovna razkritja bi mu naročala molk iz spoštovanja do moje ravni zrelosti, ki jo ne sme prestopiti. Sama uravnavam, koliko Resničnosti si dovolim s tem, ali sem v sprejemanju Dogajanja, ne glede, kako se tepe s trenutnimi prepričanji.

Dokler se oklepam bolezni kot telesnega stanja, se ne razumeva. Ko to dožame, me popravi in reče, da vse telesne okvare izvirajo iz ločenosti od Dreamtima, kot Božanski Vir imenujejo oni. Zagotavlja, da je ločenost od Vira, edino hudo in bolno. Prikimava v zadovoljstvu, da se končno razumeva. Nadaljuje, da kadar se v skupnosti zgodi kaj, kar je posledica sebičnosti, nekdo nekaj ukrade, ne deli, se zlaže ali pride do prepira, šaman vzame tega člana skupnosti s seboj v divjino, ali ga tam pusti samega. V tej odrinjenosti spozna resnično naravo svojega dejanja, pogosto podprtega z lakoto, žejo, utrujenostjo in prepuščenostjo samemu sebi, kar ustvarja popolne okoliščine za doživetje sebičnosti, ki jo je uresničil. Ko doume, kaj je naredil, pride nazaj v novem spoštovanju in je ozdravljen, ne le sebičnosti, pač pa vseh bolezni, ki jih ustvarjata brezbržnost in brezčutnost. Pove, da so to zgodbe, ki si jih pripovedujejo, da pri njih ni bilo primera bolnosti.

V meni se lomi od uvida, da ti ljudje ne poznajo bolezni, med tem, ko je bolnost pri nas najbolj donosen posel in gonilo naše družbe. Izobrazba mi govori, da so vzroki bolezni ali neznani, ali pa niso odvisni od mene. Tako sem začela razbirati naš svet kot narejen za vzgajanje bolnosti, ker je zgrajen brez razumevanja pravil igre Življenja. Uresničujemo idejo osebne nemoči nad tem, kar se nam zgodi, in da je narava grožnja, ki jo je treba na silo podrediti našim interesom, naj bo zunaj ali v nas, ali je primerna le ukročena. Kot kolektiv še ne vemo, da s takim odnosom izgubljammo naravno zdravost, kot posamezniki pa že izstopamo iz umetne misli in sveta, ki ga ustvarja. Tako se kopiči energijski mehur zdravih in lepih ljudi, ki se vračajo k naravnosti z uresničevanjem Zavesti Enosti. Začasen vtis zdravja in lepote lahko dosežete tudi s pomočjo tehnologije in kemijskih dopolnil, ko se obenem vse bolj ločujete od Vira resnične zdravosti.

Kljub ubornim puščavskim pogojem, ki pritiskajo od vsepovsod, je območje Aboriginov zeleno, rečnato in poseljeno z živalmi. Krokodili, legvani, kače, pajki in druge, nam znane kot neprijetne živali, so svobodne in ne-napadane. Ko sem sedela ob motni reki in opazovala vodnega drsalca, je krokodil pograbil drsalca, mene pa pustil pri miru. Ko sem vedrila pod drevesom, se je za dlan velika tarantela približala moji glavi in mirno odšla, ko sem pogledala navzgor in nos skoraj zarila v njen trebuh. Ko sem hodila po puščavi, so kače in škorpioni redno križali mojo pot, a so se umikali s poti kot pri nas kobilice na travniku, ki urno odskakujejo izpred mojega koraka. Lahko bi nepoučeno zaključila, da sem tvegala in imela srečo, a krotkost živali je danost, kadar niso lovljene in ogrožene.

Pravilo, da spoštovanje ustvarja spoštovanje, velja med vsemi živimi bitji. Vedo, da je to njihova najvišja zaščita, o kateri se niso prepričali le skozi osebno izkušnjo, pač pa je ustno izročilo, ki se prenaša iz roda v rod od samega začetka. Prijateljstvo med človekom in naravo je danost, ki jo ni potrebno izgrajevati.

Potrebovala sem več kot 20 let, preden sem začela z 10 dnevnimi gozdnimi odmiki vedoč to, kar pripovedujem. Strah pred naravo in živalmi, pomanjkanje nuje po miru in razumevanju, ogroženost od vsemogočega..., nam močno vlada. Ta jeklen oklep, ki me drži v ne-pretočnosti z Enostjo Življenja, premagam, ko pristno prepoznam zmoto lastne pameti. Strah je projekcija najhujšega scenarija prihodnosti, ki ga izniči zaupanje v Red Življenja in izkušnja predaje Njegovi Volji.

Strah premagam, kadar s tem razumevanjem zabredem vanj in ga z izkušnjo prepoznam za iz-um moje nepripravljenosti zrasti čez meje jaza. Lahko mi ne uspe, lahko ob nočnem šumu listja panično pobegnem misleč, da je volk, ki me hoče pojesti, ali ob klopu, ki ga najdem na sebi, pobegnem zaradi prepričanja, da je smrtonosen. V tej paniki se udarim v nogo, se spotaknem na robide, strgam šotor ali doživim druge neprijetnosti, nato zaključim, da je narava grozeča in sklenem, nikdar več. Strahu se lahko prepustim, z vedenjem, da sem ga izbrala, ker nisem pripravljena spustiti nadzora in se odpreti Ljubezni, ki upravlja z mojo usodo.

Ali potrebujem pogum, da ga premagam? Gotovo, vsaj na začetku. Zatem razumem pravila igre Življenja in jih začnem uresničevati. Tako se prepričam iz prve roke, da sem ustvarjalka tega, kar se mi godi. Vsi pridemo do Jasnosti, da je miselni mir najvišja zaščita, ki nam je na voljo, ker privlači neosebno, z njo pa najvišjo Voljo Življenja. Spoznam, da so stvarna varovala pljunek v obraz Moči, ki sem. Tako se končno vdam, si dovolim Predajo, naj se zgodi, kar se mora, ker ugotavljam, da je Življenje Inteligentna vse-prisotnost. Če doživim neprijetnosti, vem, da jim s sprejemanjem odvzamem naboj. Pritegujem jih, dokler jih ne prepoznam kot odmev nabojev, ki sem jih nezavedno oddala. Zato se ne upiram, ne zganjam panike, ne bežim pred njimi. Razumem, kaj se dogaja, ne reagiram na neprijetnost, mirujem vedoč, da sprejemanje nezavednost presije v izničitev.

Tega ne morem verjeti, niti se s tem strinjati. To je preprosto nekaj, kar doumem, ko za to dozorim. Nič me ne more v to prepričati ali prisiliti, v Predajo lahko vstopim le po svoji volji. V strah, po drugi strani, se lahko pustim zavesti z nevednostjo o tem, kdo sem in kako natančno se meni godim jaz. Ego ne prenese, da ima pri t.i. slabem, ki ga sodi, on prste vmes, enako pa ne prenese, da pri dobrem, ki ga sodi, nima. Kako preprost in vrhunski je Zakon, kar dajem, to žanjem! Pojasni tudi Božjo besedo, da so bitja Zemlje podložna človeku. Kakorkoli že se živali ali narava obnašajo, vselej ubogajo bitja svobodne volje. Naravni pojavi, vremenski nered, naravne katastrofe, izumiranje rastlin in živali, izginjanje gozdov, zastrupljenost prsti, voda in zraka..., je manifestacija odnosa do Življenja nekoga, ki ima svobodo reči Življenju ne. Način, kako se ščitimo z obuali, oblačili, mazivi, kemijo, ograjami, strupi, pastmi, streljanjem, gensko manipulacijo idr., ne sporoča, da je narava grozeča, pač pa, kako malo razumemo Naravni zakon in kako globoko spozabljeni smo v naravnem.

Način Življenja Aboriginov nima potrebe po organih, ki jih pri nas jemljemo za nujne, da nas obdržijo v mejah zdravega in se ne pobijemo med seboj zaradi zavisti, ljubosumna in pohlepa. Razumevanje in spoštovanje pravil Življenja je vse, kar potrebujejo. Tako je šaman začel prepovedovati zgodbo mojega sveta in spoznam, kako široko razgledan in moder je, čeprav ni šolan in nima naprav za posredovanje novic iz sveta. Vedel je več o nas kot mi vemo o sebi. Pove, da ljudje večno hrepenimo po zadovoljstvu, radosti in ljubezni, ker je to naša naravnost. Nezadovoljstvo, obup in strah nas opozarjajo, da pot, na kateri smo, ni naša. Vsi imamo prag, do katerega vzdržimo težo zlaganosti, nato se lažnost zlomi in nas povabi nazaj k zvestobi sebi. Svet, ki ga gradimo, je projekcija tega pozabljenja, je neživa replika naravnih zmožnosti, ki so nam dane. Pove, da bomo tako dolgo izdelovali naprave, dokler se ne spomnimo, da naprave neugledno posnemajo naše naravne zmožnosti. Od kod menim, jemljemo ideje zanje, me vpraša in prebode s pogledom.

V tem trenutku se mi sestavijo mnogi nepovezani konci..., Jezusovo vladanje elementom narave in telesom, Njegovo vstajenje od 'mrtvih', primeri ljudi, ki so jih vrgli levom, da jih raztrgajo, a so ob njihovi miroljubnosti krotki obsedeli ob njih. Svetopisemske zgodbe, polne neverjetnih pojavov, za katere nisem vedela, kam naj jih dam..., se v tem trenutku postavijo v pravo luč. Ko sem se vrnila s poti, mi pod roke pride Anastazijina zgodba, ki sem jo pogoltnila kot tableto razsvetljenja. Uresničuje zmožnosti človeka, ki jih brez šamanovega razodetja ne bi mogla sprejeti. Kako natančno uravnano je sosledje in časovna usklajenost Dogajanja, se mi v tem trenutku razkriva z reakcijo telesa, ki je naježeno kot priklopljeno na širši pretok energije.

Nad mano se je odprlo nebo. Videti je, da je šaman raztrgal tančico, ki mi je meglila pogled. Suhljat mož, sivih las in dolge brade, je naenkrat postal utelešena moč, nič več primitiven revež, ki živi v nemilosti vlade, prisiljen v rezervat kot žival na ogled safarijem turistov. Kako poniževalno je bilo ravnanje turističnega vodiča, šele zdaj vidim in razumem, zakaj najino ljubljenje ni preseglo praga telesnosti. Kljub temu pa je bil prav on sredstvo, po katerem me je Življenje pripeljalo do tu in je bil natanko tak kot je moral biti, da sem znova obdarjena z darili Predaje. Bil je popolno orodje v rokah Volje Boga. Spomnim se Jezusovih besed, s katerimi je apostolom odgovarjal na preganjanja, ki so Ga prisilila v umikanje iz domače dežele, da ne bi nikdar dosegel duš, ki sicer niso Judovske, a so bolj vdane Ljubezni kot duše doma.

Vem, da se je s tem darilom dopolnilo, kar se je z vabilom začelo in se bliža slovo. Spremenjena do globin, ki so se z leti in z mojo pripravljenostjo počasi, a vztrajno rinile na površje, da jih zaživim v ta svet.

* * * * *

Hostarka